

Hồi 29

Sau Lão Nhân Lại Đến Vô Vi Thoát Tay Tiên Tử Vẫn Tuyệt Đường

Ả mười đầu mũi kiếm do Đoan Mộc Hạ phóng ra đều bị chấn động khắp lượt!

Sừng sững diện đối diện với Đoan Mộc Hạ là một lão nhân đã quá cao niên kỷ với một ít dóm tóc còn lại vừa bạc vừa thưa.

Trên tay của lão nhân vô danh chỉ là một đoạn cây có chiều dài xấp xỉ với chiều dài của thanh kiếm.

Không cần nghe tiếng hô hoán của Đoan Mộc Hạ, chỉ cần nhìn đoạn cây trên tay lão nhân vẫn còn nguyên vẹn cho dù vừa mới chạm vào đầu mũi kiếm của nàng những mười lần, Bạch Bất Phục cũng đoán được lão nhân đó là ai.

Chàng vòng tay thủ lễ và lên tiếng:

- Lão tiên bối quả có kiếm pháp thượng thừa. Cho hỏi, lão tiên bối và gia phụ Trung nguyên vô địch kiếm Bạch Cao Sơn có mối quan hệ thế nào ?

Nếu thân chủ của lão nhân đó chưa đủ để quần hùng bàng hoàng thì câu nói vừa rồi của Bạch Bất Phục lại quá thừa để làm cho quần hùng cùng xôn xao.

Vì họ không sao ngờ được Bạch Bất Phục lại gọi Trung Nguyên Vô Địch Kiếm Bạch Cao Sơn là phụ thân.

Và cùng với họ, Bạch Bất Phục càng bất ngờ hơn trước phản ứng của lão nhân vô danh.

Lão không một lời đáp lại và khuôn mặt của lão vẫn cứ vô biểu cảm. Nhưng đoạn cây trên tay lão lại vũ lông và là vũ lộng để tấn công Bạch Bất Phục.

Hốt hoảng, Bạch Bất Phục ngoài việc di hình hoán vị thì không còn có kịp một phản ứng nào khác. Bất quá, chàng chỉ kêu lên:

- Uý ! Sao lão tiên bối ra tay?

Mặc cho chàng kêu, bất chấp Độc Bộ Tam Quỷ bộ pháp của chàng thừa năng lực làm cho bất kỳ ai khác phải loạn nhãn, đoạn cây trên tay lão nhân như có mắt cứ bám sát đủ cả chín bóng nhân ảnh của chàng.

Thần tình rung động, mồ hôi tươm đầy, Bạch Bất Phục thi triển bộ pháp vừa tìm cách lẩn tránh chàng vừa tiếp tục nói:

- Lão tiên bối nếu không dừng tay, đừng trách vãn bối thất lễ.

Chiếc quạt trên tay chàng lập tức vũ lộng khi chàng nghe Đoan Mộc Hạ kêu trước, tiếp theo sau là lời cảnh tỉnh của Thôi Oanh Oanh:

- Nhị ca đừng nhân nhượng nữa. Lão đã vướng phải Cuồng Tâm Tán Thần Độc rồi mà?

- Giải được có rồi. Phục ca tìm cách chế ngự lão đi.

Chàng liền quát:

- Văn bối cam thất lễ. Đờ!

Không riêng gì quần hùng, đến cả Bạch Bất Phục cũng phải kinh tâm động phách trước kiếm pháp tuyệt lợi hại của lão nhân vô danh.

Chỉ sau vồn vện một chiêu, đoạn cây trên tay của lão nhân đã lần lượt điểm trúng vào những nan quạt của chàng và là điểm đúng mười lần.

Dù đã từng nếm qua sự lợi hại của Thập Toàn Kiếm Pháp do Đoan Mộc Hạ thi triển, song kiếm pháp như lão nhân vô danh quả là điều mà Bạch Bất Phục dù có muốn tưởng tượng cũng không tài nào tưởng tượng nổi.

Nhận thấy điều này, Đoan Mộc Hạ cắn môi đến bật máu lúc nàng nhún người định lao đến tiếp trợ Bạch Bất Phục và phải xem người truyền thụ kiếm pháp cho nàng là địch nhân.

Thế nhưng đúng lúc đó có tiếng gầm danh gọn của Bạch Bất Phục kịp ngăn nàng lại:

- Hay lắm. Đờ!

Với nhị tuyệt Bích Dạ công phu kịp đánh ra sau khi ném bỏ chiếc quạt đã bị đoạn gãy, Bạch Bất Phục ngang nhiên dùng chưởng kinh giao đấu với lão nhân vô danh có đoạn cây trong tay.

Kinh phong mãnh liệt vừa hiển hiện đã làm cho kiếm chiêu của lão nhân phải chậm lại phần nào.

Ngay lập tức, Bạch Bất Phục bỗng quát lên thịnh nộ:

- Vừa nghe nhắc đến tính danh gia phụ, lão đã xuất hiện. Nói, có phải lão đã bắt giữ gia phụ và truy bức người truyền thụ kiếm pháp Thập Toàn không ?

Song phương vẫn giao đấu cho dù lời nói của chàng làm cho mọi người đương diện phải hoang mang. Nhất là Đoan Mộc Hạ vì nàng không ngờ Bạch Bất Phục lại nghĩ đến điểm này.

Nếu như chàng suy đoán đúng không lẽ Đoan Mộc Hạ lại tiếp nhận kiếm pháp của một kẻ là thù nhân của Bạch Bất Phục ?

Còn đang nghĩ, Đoan Mộc Hạ thoáng rung mình vì tiếng gầm giận dữ của Bạch Bất Phục:

- Lão không nói ư ? Vậy đừng trách ta. Đờ!

“Chàng đã phải dùng Tứ Tuyệt Bích Dạ công phu ? Lão đệ nhân e nguy mất!”

Trong mơ hồ, Đoan Mộc Hạ không tin lão nhân vô danh kia là thù nhân của Bạch Bất Phục.

Nàng thẳng thốt kêu lên:

- Nhị ca ! Lão là tội đồ của Vô Vi Cung mà !

Như tiếng sấm nổ bên tai, Bạch Bất Phục chợt thu chiêu.

Và là kịp lúc cho chàng, vì lão nhân kia không hiểu sao lại toàn thân bất động, như không hề hay biết có công phu lợi hại Bích Dạ tứ tuyệt đang nhắm vào lão.

Từ Nguyên Hậu gầm lên:

- Chế ngự lão mau, nhị đệ !

Phản ứng liền đến, ngoài sự tự chủ của chàng. Chàng vươn tay và dễ dàng khống chế huyết đạo của lão nhân.

Đúng lúc đó, chiếc sừng tê đưng giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc liền được Thôi Oanh Oanh ném đến:

- Phục ca ! Hãy đón lấy giải dược!

Bạch Bất Phục hoàn hồn đưa tay ra và chuẩn bị đón lấy chiếc sừng tê đang bay đến với chàng.

Mục quang của chàng như bật cả ra vì một điều hoàn toàn không tưởng chợt xảy đến.

Một bóng nhân ảnh lao đi nhẹ như hơi gió thoảng đã sượt ngang chiếc sừng tê trước khi chàng kịp chớp lấy.

Tiếp đó, từ trên không trung có tiếng vãn vũ và một tràng cười khinh thiên ngạo địa cũng vọng xuống:

- Ha...ha...ha...

Kịp nhận ra tiếng vãn vũ kia là do con chim Bạch Hạc tạo ra. Đồng thời, ở trên lưng Bạch Hạc là một nữ phụ trung niên có dung nhan diễm lệ tuyệt trần đang cao hứng phát từng chuỗi cười dài, Bạch Bất Phục phần nộ quát:

- Yêu phụ. Người đứng hàng thứ mấy trong Bạch y vệ Vô Vi Cung?

Mỹ phụ nọ cứ chêm chệ trên lưng Bạch Hạc và tiếp tục buông hết chuỗi cười này đến chuỗi cười khác.

Điều này khiến Bạch Bất Phục sinh nghi. Chàng vừa kinh tâm vừa kêu hỏi:

- Người là... Vô Vi Tiên Tử ? Người là Vô Vi Tiên Tử?

Đến lúc đó, mỹ phụ mới thôi cười.

Vừa điều động Bạch Hạc bay thành vòng, mỹ phụ vừa nói vọng xuống:

- Bọn chưởng môn các phái nghe đây. Lời của bốn tiên tử đã nói nhất thiết phải được thực hiện. Đến hạn kỳ, nếu các người không chuẩn bị sẵn chân kinh đừng trách bốn tiên tử hạ thủ bất lưu tình. Ha...ha...ha...

Bằng vào lời nói đó, mỹ phụ kia đã khiến quần hùng rung động.

Và người rung động nhất phải kể là Bạch Bất Phục. Chàng không ngờ lần này chàng lại chạm mặt đúng Vô Vi Tiên Tử.

Tuy nhiên chàng cũng có điều ngờ ngợ. Dựa theo lời lẽ trong mảnh hoa tiên chàng đã xem trong mật thất của Hắc Y Giáo, Vô Vi Tiên Tử phải là người cùng thời với Hoàng y nhân là sư tổ của Quỷ Y và phụ thân Thôi Oanh Oanh. Nhưng qua diện mạo của mỹ phụ này, ai dám nói mỹ phụ có niên kỷ xấp xỉ bách tuế ?

Và nếu thế, chỉ có trẻ lên ba mới tin rằng mỹ phụ chính là Vô Vi Tiên Tử.

Bởi quá nghi ngờ có sự giả mạo ở đây, nhân lúc Bạch Hạc bay ngang đỉnh đầu Bạch Bất Phục liền nhún người lao vọt lên:

- Trả lại giải dược cho ta, mau !

Biết trước thế nào mỹ phụ cũng thu chiếc sừng tê vào người để tránh cái chộp, Bạch Bất Phục do đã dồn lực sẵn bèn xuất chưởng quật ra:

Mỹ phụ thản nhiên hất nhẹ tả kinh:

- Chỉ là Bích Dạ tứ tuyệt thôi sao ! Tiểu tử đáng phải trị tội !

Từ tả chưởng của mỹ phụ liền xuất hiện một quang lửa, chụp thẳng vào công phu tuyệt học của Bạch Bất Phục.

Toàn thân Bạch Bất Phục như bị cả khối đá lớn đè phải liền nặng nề rơi xuống.

Chàng tuy đứng không vững nhưng cũng gượng kêu:

- Mụ là.... Là Vô Vi Tiên Tử ...

Lời nói này nửa là hỏi nửa là thừa nhận khiến quần hùng vốn đang kinh tâm lại càng thêm khiếp đảm.

Vì thân thủ của Bạch Bất Phục như họ đã mục kích, là thân thủ bất phàm rồi. Nhưng với thân thủ đó chàng lại không chịu nổi chỉ một kích nhẹ nhàng của Vô Vi Tiên Tử. Hỏi làm sao mọi người không khiếp đảm kinh tâm ?

Và mọi người càng không biết họ nên có tâm trạng như thế nào trước sự việc đang tiếp diễn.

Vô Vi Tiên Tử sau khi phô diễn thần công không hề ngó ngang đến Bạch Bất Phục. Đáng lý Vô Vi Tiên Tử quật thêm cho chàng một chưởng nhằm loại bỏ hoàn toàn kẻ đã dám đương đầu với Vô Vi Cung, mụ lại thản nhiên cười:

- Ha...ha...ha...

Vừa cười vừa được Bạch Hạc đưa đi thành vòng tròn, Vô Vi Tiên Tử còn thần nhiên hơn khi trút bỏ dần dần mọi giải dược Cuồng Tâm Tán Thần Độc trong chiếc sừng tê.

Nhìn bao tâm huyết đang tan dần vào không khí, Thôi Oanh Oanh hết sức sợ hãi. Nàng tìm cách lao đến vùng chưởng:

- Yêu phụ ! Ta liều mạng với mụ !

Tiếng quát và hành vi của Thôi Oanh Oanh ngay lập tức thức tỉnh Đoan Mộc Hạ và Từ Nguyên Hậu . Cả hai cùng sóng vai lao lên.

Từ Nguyên Hậu xuất chưởng:

- Vô Vi ác phụ. Đỡ!

Đoan Mộc Hạ vùng kiếm:

- Ác phục ngông cuồng! Xem kiếm!

Hợp lực của cả ba không hề làm cho Vô Vi Tiên Tử nao núng.

Ngược lại, Vô Vi Tiên Tử dừng dừng như không và ung dung bảo:

- Thân thủ của bọn người còn kém lắm. Xuống cả nào!

Vẫy nhẹ tả thủ, một quầng lửa Thiên Hoả Thần Công liền xuất hiện.

Toàn bộ những chiêu công của cả ba đều bị quầng lửa thiêu huỷ. Và sau tiếng chấn kinh âm vang, cả ba đầu nặng nề rơi xuống.

Ném bỏ chiếc sừng tê giờ đã rỗng không. Vô Vi Tiên Tử điều khiển Bạch Hạc xà xuống chỗ lão nhân vô danh đã bị Bạch Bất Phục không chế huyết đạo.

Hướng vào lão nhân, Vô Vi Tiên Tử chộp một cái vào hư không.

Trước ánh mắt kinh hoàng của mọi người, thần công Hư Không Nhiếp Vật của Vô Vi Tiên Tử liền cất bổng thân hình của lão nhân bay lên.

Hoàn toàn mất cả tự chủ, Bạch Bất Phục vừa mới khôi phục được năm phần lực đạo đã vội nhào đến giữ cứng lấy thân hình của lão nhân.

Hành vi của chàng quá bất ngờ làm cho công phu Hư Không Nhiếp Vật của Vô Vi Tiên Tử giảm đến tối đa uy lực.

Sắc diện thay đổi, Vô Vi Tiên Tử chộp thêm cái nữa và lần này là quyết bắt giữ cả hai.

Đáng sợ cho nội lực cực kỳ uyên thâm của Vô Vi Tiên Tử, với trọng lượng hai người gộp lại, Vô Vi Tiên Tử vẫn đủ năng lực dùng Hư Không Nhiếp Vật để hút thẳng lên.

Hồn bất phụ thể, Bạch Bất Phục vội vàng vừa buông vừa đẩy thân hình của lão nhân xuống phía dưới.

Mất đi nửa trọng lượng, toàn thân của chàng càng bay lên nhanh hơn để lọt vào tay mụ Vô Vi Tiên Tử.

Trong lúc kinh tâm, Bạch Bất Phục bỗng nảy ra một ý.

Chàng bấn loạn kêu toáng lên:

- Hạc tử tử! Đi mau!

Bạch Hạc vừa nghe liền vẩy hai cánh, bay thẳng lên và chênh chếch về phía trước.

Hành động đột ngột của Bạch Hạc khiến Vô Vi Tiên Tử mất thăng bằng.

Thế nhưng, mục không ngã xuống như Bạch Bất Phục dự định.

Hoảng kinh hồn vía, chàng vùng vẩy dữ dội.

Nửa bị tuột tay, nửa phần nộ, Vô Vi Tiên Tử liền ném chàng trở xuống.

- Tiểu tử đáng chết!

Và thật bất ngờ, Bạch Bất Phục trong lúc vung loạn tứ chi lại chộp phải một chân của Bạch Hạc.

Bị chộp bất ngờ, Bạch Hạc vung vẩy đôi cánh và chao đảo thân hình.

Ở bên trên, có tiếng mục Vô Vi Tiên Tử rít lên:

- Súc sinh! Người muốn chết à ?

Cố bám chắc vào chân Bạch Hạc, Bạch Bất Phục kêu toáng lên một lần nữa:

- Tiếp tục đi Hạc tử tử! Yêu phụ không làm gì được tử tử đâu ! Mục không dám giết Hạc tử tử đâu !

Như có điều thần bí gì đó thúc đẩy Bạch Hạc hoàn toàn trở chứng. Nó không tuân theo sự điều động của Vô Vi Tiên Tử nữa. Trái lại, Bạch Bất Phục vừa dứt lời, Bạch Hạc càng lúc càng bay lên cao hơn và càng lúc càng vùng vẩy chao đảo hơn.

Ở một độ cao thật cao như thế này quả nhiên mục Vô Vi Tiên Tử không dám làm gì Bạch Hạc thật. Mục chỉ biết vấu chặt vào từng túm lông của Bạch Hạc và quát tháo:

- Người giỏi lắm, súc sinh. Đến người cũng bất tuân lệnh dụ của ta, trách gì lũ nghiệt đồ cũng muốn tạo phản. Hừ ! Thử xem người bay được bao lâu nào ?

Mặc cho mục quát tháo, Bạch Hạc vẫn bay, vẫn chao đảo.

Và người gánh chịu hậu quả nặng nề nhất chính là Bạch Bất Phục.

Khó thể chi trì nổi một khi chân nguyên nội lực đã giảm đi một nửa, không như mục Vô Vi Tiên Tử được ngồi bên trên, Bạch Bất Phục lo lắng người phải rơi xuống và chết thảm là chàng chứ không phải là mục yêu phụ.

Chàng đành phải tìm cách đối phó vẹn toàn, hay hơn phương cách hiện giờ.

Nghĩ đến một nơi, có thể làm cho mục Vô Vi Tiên Tử phải thảm tử, chàng kêu lên:

- Bay về phía nam đi, Hạc tử tử!

Bạch Hạc liền đổi hướng.

Ở bên trên, khi Bạch Hạc không còn chao đảo nữa, mục Vô Vi Tiên Tử chợt rít lên:

- Súc sinh ! Người không nghĩ gì đến bầy con của người sao ? Nếu người hiểu những gì ta nói hãy mau chuyển hướng hồi tâm.

Bạch Hạc bỗng bay chậm lại...

Bạch Bất Phục thoáng bàng hoàng. Chàng không ngờ thủ đoạn của Vô Vi Tiên Tử lại ác độc đến vậy. Hoá ra từ nào đến giờ, Bạch Hạc phải chấp thuật làm phương tiện cho bọn Vô Vi Cung đi lại là do mụ Vô Vi Tiên Tử dùng sinh mạng của lũ con để uy hiếp bản thân nó.

Thương xót vô hạn và lo ngại cho sinh mạng bản thân, Bạch Bất Phục bèn kêu lên:

- Hạc tử tử đừng tin mụ. Sau lần này, mụ sẽ không buông tha cho Hạc tử tử đâu. Hiện giờ, bọn đệ tử của mụ đã làm phản, tử tử chỉ cần tìm cách loại bỏ mụ, tử tử sẽ tự cứu được bản thân và giải thoát được những đứa con bé bỏng của tử tử.

Bạch Hạc quả thông linh. Không những nghe được, Bạch Hạc còn hiểu rõ những gì Bạch Bất Phục vừa giải thích. Bạch Hạc bèn tiếp tục bay về phía nam và bay thật nhanh.

Có phần lo sợ, mụ quát lên:

- Súc sinh ! Người ngớ ta không dám giết người sao?

Ngay lập tức, chàng quát trả:

- Mụ cứ hạ thủ đi ! Để xem, nếu phải rơi xuống ở độ cao này, mụ có chết vì tan xương nát thịt không ?

Chàng lại nói với Bạch Hạc:

- Hạc tử tử có nhớ địa điểm lần trước tử tử đưa đệ đến không ? Đó là chỗ rất thuận tiện cho Hạc tử tử hành sự ! Nhanh lên nào, tử tử !

Kịp nhớ lại Bạch Hạc có hành vi phản thường là do sự xúi giục của Bạch Bất Phục, mụ Vô Vi Tiên Tử liền tìm cách nghiêng người để phóng chưởng vào Bạch Bất Phục ở phía dưới!

Nhận ra ý định của mụ, Bạch Bất Phục hốt hoảng hô hoán:

- Hạc tử tử, bên hữu!

- Bên tả, mau, tử tử!

Cả hai cứ thế mà chi trì. Mãi đến khi Vô Vi Tiên Tử phát hiện ra địa điểm nơi Bạch Hạc dường như cố tình bay đến, từ bên trên, mụ gầm lên:

- Súc sinh! Hoá ra người định dùng Bích Dạ Cung để đối phó với ta !

Lời của Vô Vi Tiên Tử bảo là mắng Bạch Hạc cũng đúng, cho là mắng Bạch Bất Phục cũng không sai. Vì ý định của cả hai thật sự là như vậy.

Đắc ý, Bạch Bất Phục cười lên:

- Ha...ha...ha...! Mụ đã biết sợ ta à? Ta....

Chàng chưa dứt lời, toàn thân chàng bỗng hạ dần xuống, như có một hấp lực xuất hiện đầu đó ở phía dưới cứ muốn kéo trì chàng xuống.

Không tin Vô Vi Tiên Tử có thể vẫn ở bên trên nhưng lại có thể từ phía dưới thi triển công phu Hư Không Nhiếp Vật như vậy, Bạch Bất Phục đưa mắt nhìn lên.

Và chàng càng thêm kinh nghi khi phát hiện cả con Bạch Hạc lẫn Vô Vi Tiên Tử cũng trầm dần xuống như chàng.

Tóm lại, dường như bọn họ hai người và con Bạch Hạc nữa đang cùng chung một số phận, đang bị một tuyệt đại cao nhân nào đó ở phía dưới dùng công phu Hư Không Nhiếp Vật lợi hại hơn Vô Vi Tiên Tử thập bội để hút tất cả phải trầm xuống.

Càng không tin vào nhận định này, Bạch Bất Phục bất giác cúi nhìn xuống dưới để tìm kiếm.

Chàng nào nhìn thấy ai ngoài làn nước tối đen ở Bích Dạ Đàm đang dâng lên càng lúc càng nhanh.

Mơ hồ nhận ra có điều bất ổn chàng cố nghiêng người để tìm cho được sắc diện của Vô Vi Tiên Tử.

Cuối cùng chàng vừa khiếp sợ vừa thán phục thần công vô thượng của Vô Vi Tiên Tử!

Nếu chuyện xảy ra đúng như chàng nghĩ, sắc diện của Vô Vi Tiên Tử phải tỏ ra hoảng sợ mới đúng. Đằng này khuôn mặt của cụ ngoài sự đỏ bừng ra nhưng biểu hiện còn lại đều cho biết cụ đang phần nào đắc ý.

Điều này minh chứng rằng việc tất cả phải trầm dần xuống đang làm cho cụ thích thú. Và sự thích thú này chỉ có, trừ phi sự việc xảy ra là hoàn toàn do ý của cụ, là do cụ gây ra.

Chính nhịp hô hấp nặng nề của Bạch Hạc đã gợi cho Bạch Bất Phục nghĩ đến một điều: Vô Vi Tiên Tử đang thi triển thiên cân trụ để buộc Bạch Hạc tuy vẫn bay đi nhưng là bay càng lúc càng thấp dần.

Đúng vào lúc Bạch Bất Phục thức ngộ được điều này, cũng là lúc Bạch Hạc chỉ còn bay cao khoảng hai mươi trượng, còn Bích Dạ Đàm thì phải mười trượng nữa mới đến. Vô Vi Tiên Tử chợt hét lên:

- Đáng chết!

Hai âm thanh này còn đang phát ra Bạch Hạc bỗng cất mình lên cao. Đồng lúc đó, cụ Vô Vi Tiên Tử cũng phóng người ra khỏi lưng Bạch Hạc!

Như tiếng hét của cụ, một ngọn chỉ kinh liền xuất phát từ ngón tay chỉ và xé gió lao thẳng vào tâm thất của Bạch Hạc!

Ác phụ quả ác độc, quyết diệt trừ Bạch Hạc làm cho cụ một phen hoảng vía.

Chàng còn đang nghĩ, một tiếng hét nữa của cụ cũng đã vang lên:

- Tiểu tử! Người cũng có phần đây!

Vậy là một trước một sau, hai ngọn chỉ kình Kim Dung đã được Vô Vi Tiên Tử thi triển nhằm tiêu diệt cả Bạch Hạc lẫn Bạch Bất Phục.

Cầm phần trước hành vi quá ác độc của mụ, Bạch Bất Phục dù không còn bao nhiêu sức lực, sau một lúc đeo bám vào chân Bạch Hạc cũng phải xuất lực ra tay.

Giữ chân Bạch Hạc bằng một tay, tay còn lại chàng xô kình ra!

Chưởng kình của chàng tuy không mạnh nhưng do Bạch Hạc đang đà bay và không hiểu sao ngọn chỉ kình của mụ cũng không có bao nhiêu uy lực, nên cũng đủ là cho hai ngọn chỉ kình phải đổi hướng.

Ngọn chỉ kình nhắm vào chàng liền rơi vào khoảng không. Riêng ngọn chỉ kình nhắm vào Bạch Hạc tuy cũng bị đổi hướng nhưng do thân thể Bạch Hạc khá to lớn nên cuối cùng cũng bị ngọn chỉ kình ác độc kia đâm xuyên vào phần thịt tiếp giáp giữa thân và cánh bên hữu!

Trúng phải ngọn chỉ kình này dù không đến nỗi bị chết ngay nhưng sức lực của Bạch Hạc mười phần đã giảm đi đến bảy.

Điều này dễ hiểu vì Bạch Hạc là loài cầm điều, sức lực hầu như tập trung ở đôi cánh. Mất đi một bên cánh, sức lực đương nhiên giảm đi một nửa. Với một cánh còn lại, dù có muốn cũng không bay được bao xa, kể như giảm thêm hai phần sức lực, vị chi tất cả giảm đi bảy phần.

Máu từ vết thương của Bạch Hạc liền phun ra, và theo chiều ngược lại, số máu đó phần nhiều là rơi đúng vào người Bạch Bất Phục.

Chàng đang hoảng loạn vì sợ cả chàng lẫn Bạch Hạc đều phải rơi vào giữa đầm Bích Dạ, nếu phải rơi, Bạch Hạc kể như chết chắc, phần chàng, sức lực hầu như cạn kiệt, chàng cũng phải chung số phận với Bạch Hạc mà thôi.

Khi há miệng ra định xui Bạch Hạc cố sức và đừng để rơi ở giữa đầm, máu từ thân thể của Bạch Hạc đang phun ra liền ngập tràn đầy miệng.

Không để tâm, chàng nuốt vội nuốt vàng rồi kêu lên:

- Cố bay đến tiểu đảo ! Cố lên, tử tử!

Lần thứ hai, những đợt máu phun trào lại ngập tràn miệng chàng.

Chàng lại nuốt và vội dõi nhìn cách bay đang quá yếu ớt của Bạch Hạc.

Trước mặt chàng, tiểu đảo đã thấy khá rõ . Ở phía sau, Vô Vi Tiên Tử đã an tường, hạ thân ngay bên cạnh bờ đầm Bích Dạ.

Mụ đương nhiên phải nhìn thấy cả chàng lẫn Bạch Hạc với thân thể nhuộm huyết đang chéch dần vào đầm nước Bích Dạ.

Và khi khoảng cách đã đủ xa để đôi bên không còn nhìn thấy nhau, Bạch Hạc chỉ còn cách tiểu đảo độ năm trượng.

Lúc đó, đôi chân chàng đã mấp mé mặt trước Bích Dạ tối đen.

Lo cho Bạch Hạc phải thấm tử một khi chạm người vào làn nước Bích Dạ có độ u linh đoạn trường, Bạch Hạc vừa lướt được hai trượng nữa Bạch Bất Phục đành liều buông tay, chàng cố gượng kêu lên:

- Đến tiểu đảo đi, tử tử! Đừng lo lắng cho...

Thêm một ngụm huyết cuối cùng được Bạch Bất Phục cố nuốt vào, sau đó, chàng mới ngập chìm toàn thân vào làn nước tối đen giá lạnh và có độ.

Biết trước điều gì sắp xảy đến, Bạch Bất Phục cố rướn người về phía trước, hy vọng nếu không chạm được tay vào mép bờ đá thì chí ít chàng cũng chìm đúng vào chỗ có bờ đá đưa ra chắc chắn phải có ở đáy nước Bích Dạ Đầm!

Cùng với màn đêm đen dày đặc vừa bao phủ, cái giá lạnh tột cùng cũng xuất hiện và xâm nhập vào xương tuỷ của Bạch Bất Phục!

U linh đoạn trường độc thì chàng không sợ, bởi chàng đã từng uống phải nước Bích Dạ Đầm nhưng vẫn không sao. Chàng chỉ sợ cái lạnh của nước Bích Dạ Đầm. Vì như đã có lần giải thích cho Đoan Mộc Hạ, chẳng tha chàng không biết võ công, cái lạnh này chỉ có thể giết lần giết mòn chàng mà thôi. Đẳng này chàng tuy kiệt lực nhưng vẫn là có võ công. Có, nhưng không đủ để vận dụng nội công tâm pháp Bích Dạ Ngũ Tuyệt Khúc để biến cái hại của lãnh thủy thành cái lợi và chỗ võ công ít ỏi này lại quá đủ để khiến cho chàng thiệt mạng nếu chàng vận công kháng cự cái lạnh của lãnh thủy.

Đó chính là nguyên nhân khiến Quỷ Kiếm phải thấm tử.

Do vậy, Bạch Bất Phục dù rất muốn nhưng vẫn không dám vận công để chống lại cái lạnh.

Thế nhưng, chàng lại không lường được việc chàng phải bị hụt hơi. Hai chân vừa chạm đến đáy cứng của Bích Dạ Đầm, chàng đành phải há miệng để rồi phải nuốt vào những ngụm nước vừa hơi thối vừa giá lạnh của Bích Dạ Đầm.

Há miệng để đổi hơi, hơi đổi vào không có, điều này làm cho chàng bấn loạn tâm can, mờ dần tâm trí.

Vung loạn hai tay về phía trước, Bạch Bất Phục không còn nổi vui mừng nào hơn lúc chàng chạm được vào bờ đá.

Biết chắc chắn nơi này không phải là nơi xuất nhập của Bích Dạ Cung, Bạch Bất Phục tận dụng tàn lực để vội vã di chuyển dần lên trên trước khi chàng không còn cử động được nữa do sức tàn lực kiệt và tâm trí thì hoàn toàn mê muội.

Trong tình huống thập tử nhất sinh như vậy, nội thể chàng bỗng phát sinh hiện tượng lạ.

Nguyên cái lạnh từ những ngum nước Bích Dạ Đầm đang xâm xé tâm can chàng cùng với cái lạnh bao bọc ở bên ngoài, đột nhiên, từ đan điền bỗng dân lên một luồng nhiệt khí hoàn toàn không đúng lúc.

Có nhiệt khí tức có nguyên khí. Có nguyên khí là do nội thể không chịu được cái lạnh buộc phải kháng cự. Và sự kháng cự này dù đúng hay sai cũng là hình thức của sự vận công. Mà vận công để chống lại cái lạnh của lãnh thủy, hành vi này đồng nghĩa với cái chết.

Bạch Bất Phục đã bắn loạn lại thêm bắn loạn. Chàng lập tức vận công và là vận công để trấn áp nhiệt khí kỳ quái kia chứ không phải để kháng cự cái lạnh của lãnh thủy.

Tuy nhiên, một là sự vô thức đã đánh bại nhận thức, hai là luồng nhiệt khí kia hoàn toàn không liên quan gì đến công phu sơ học của chàng, chàng dù vận công vẫn không sao trấn áp được luồng nhiệt khí kia.

Luồng nhiệt khí dâng lên càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mạnh. Nhiều đến nỗi cái lạnh ở bên trong chàng đã không còn chỗ để hiện diện nữa. Và mạnh đến nỗi toàn thân chàng như sắp bị nổ tung do sự xung khắc giữa cái nóng bên trong và cái lạnh bên ngoài.

“Sự nổ tung đó có lẽ đang xảy đến với ta thì phải!”.

Cảm nghĩ này vừa đến với chàng, toàn thân chàng bỗng bị chấn động mạnh. Tiếp đó, ở đâu đó trong đầu chàng bỗng vang lên một tiếng nổ như tiếng chấn kinh.

Hoàn toàn mất hết nhận thức, Bạch Bất Phục dù đang cử động hai tay như trước đó đã làm nhưng thật ra chàng đã hôn mê bất tỉnh...

- - - - - o o O o o - - - - -